03/11/2022

Ζήσε αθόρυβα

/ Γνώμες

του π. Δημητρίου Μπόκου

Ο Χριστός κλήθηκε στο σπίτι ενός άρχοντα. Ο αρχισυνάγωγος Ιάειρος, ο θρησκευτικός αρχηγός της πόλης, βρισκόταν σε μεγάλη ανάγκη. Η δωδεκάχρονη μονάκριβη κόρη του βρισκόταν στα τελευταία της. Μες στην απελπισία του, άφησε κατά μέρος τις επιφυλάξεις, λόγω της θέσης του, και αποζήτησε τη βοήθεια του Χριστού.

Ενώ όμως ο Χριστός βρισκόταν καθ’ οδόν προς το σπίτι του Ιαείρου, ακολουθούμενος από πλήθος λαού, μια άρρωστη γυναίκα, η αιμορροούσα, τον πλησίασε κρυφά και «ήψατο του κρασπέδου του ιματίου αυτού». Άγγιξε την άκρη από το ένδυμά του. Και αμέσως έγινε καλά (Κυριακή Ζ΄ Λουκά).

Αξιοπρόσεκτος ο τρόπος της αιμορροούσας. Πλησιάζει κρυφά. Προσπαθώντας να

διαλάθει της προσοχής των άλλων. Η κοινωνική της θέση ήταν επισφαλής. Δεν είχε το δικαίωμα να κυκλοφορεί ελεύθερα, να βρίσκεται μεταξύ των «κανονικών» ανθρώπων ή να τους αγγίζει. Σύμφωνα με τον νόμο ήταν ακάθαρτη. Μολυσμένη, λόγω της ταπεινωτικής της ασθένειας (μιας παράξενης ασταμάτητης επί δώδεκα χρόνια εμμηνορρυσίας). Και πολύ περισσότερο δεν ήταν επιτρεπτό να πλησιάσει και να αγγίξει τον πνευματικό διδάσκαλο, τον Χριστό.

Μη έχοντας λοιπόν «νόμιμα» δικαιώματα, προχωράει πολύ ταπεινά. Δεν τολμά να υψώσει ανάστημα. Δεν σκοπεύει να απαιτήσει τίποτε. Έχει σαφή την αίσθηση ότι προέρχεται από τον χώρο «των ελαχίστων». Δεν διεκδικεί προτεραιότητα στην ικανοποίηση του αιτήματός της. Προηγούνται οι καθώς πρέπει άνθρωποι, τα σπουδαία πρόσωπα, οι εντιμότατοι άρχοντες, ο αρχισυνάγωγος. Ποια είναι αυτή που θα απασχολήσει και θα καθυστερήσει απ’ τη δουλειά του τον Χριστό;

Γνωρίζει πολύ καλά τη θέση της. Ανήκει στους αχρείους δούλους. Δεν είναι γι’ αυτήν οι πρωτοκαθεδρίες, δεν θα ονειρευόταν ποτέ να ταξιδέψει πρώτη θέση. Γι’ αυτό και δεν κάνει φανερά τίποτε. Προσπαθεί να περάσει παντού απαρατήρητη. Να υποκλέψει μυστικά σαν κυνάριο ένα μόνο ψίχουλο της θείας Χάρης (Ματθ. 15, 27. 25, 45. Λουκ. 17, 10).

Αλλά γι’ αυτό ακριβώς και ο Χριστός κάνει ειδική στάση μπροστά της. Ασχολείται μαζί της ιδιαίτερα, την ανασύρει απ’ την αφάνεια, την ανεβάζει απ’ τον βυθό της ντροπής, την ανυψώνει σε κοινή θέα, της χαρίζει την τιμή που της αρνήθηκαν οι άνθρωποι, την αποκαθιστά στην πρώτη θέση ενώπιόν του, διακηρύττοντας εις επήκοον πάντων ότι είναι κόρη του, πολύτιμο αγαπημένο μέλος της δικής του οικογένειας. Τη βάζει να διαλαλήσει το θαύμα όχι για να δοξασθεί αυτός, αλλά για να υψωθεί στα μάτια τους εκείνη, η μέχρι τότε περιθωριοποιημένη.

Το ευθύ φρόνημά της γίνεται κανόνας του εκκλησιαστικού βίου. Η αιμορροούσα προβάλλεται ως πρότυπο ταπεινοφροσύνης. Ο Χριστιανός καλείται να προσεγγίσει τον Χριστό με τον δικό της τρόπο. Ιδίως όταν ετοιμάζεται για το πασχάλιο δείπνο, να γίνει συνδαιτημόνας «ξενίας δεσποτικής και αθανάτου τραπέζης». Προσερχόμενος να κοινωνήσει και απτόμενος του Σώματος του Χριστού, θυμάται τότε και «την αιμόρρουν». Με πόση ταπείνωση, πίστη και ευλάβεια άγγιξε εκείνη το κράσπεδο του ιματίου του και «ευχερώς την ίασιν έλαβεν».

Ο Χριστιανός δεν αγγίζει απλώς την άκρη του ρούχου, αλλά παίρνει μέσα του ολόκληρο τον Χριστό. Αν το κάνει με την αίσθηση αναξιότητας της αιμορροούσας, θα καταφλεχθούν οι αμαρτίες του, όχι αυτός.

Η αιμορροούσα παραδίδει απλό μάθημα: «Λάθε βιώσας». Ζήσε αθόρυβα, ταπεινά.